

stille Forslag til 3die Behandling om blot at forhøje Summen og lade Principperne for Fordelingen være, som de fastsloges i 1899. Jeg havde først tænkt paa, om man kunde vente med til næste Aar at stille Forslag om Forhøjelse af Summen paa Finansloven, men jeg tror dog, at det er bedre at benytte Øjeblikket, hvor vi have selve Lovforslaget liggende for, og jeg vil da til 3die Behandling foreslaa, forudsat at Udvalget vil kunne tage de nævnte Ændringsforslag tilbage, en Forhøjelse af Summen med 10,000 Kr. Jeg tror, vi derved ville komme op mod det Tal, som vi forudsatte i 1899, og jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for om muligt at føre dette igennem i det andet Ting. Om jeg kan det, ved jeg ikke, men jeg tror, at et Forslag, hvorved man alene holder sig til Summen, ikke strider mod, hvad der blev vedtaget i 1899, navnlig ikke mod Principperne for Fordelingen. Noget saadant vil jeg nok være med til at forsøge gennemført.

I øvrigt skal jeg sige angaaende selve Lovforslaget, saaledes som det nu giver sig til Kende gennem Udvalgets Arbejde, at den Forudsætning, hvorpaa Lovforslaget er bygget, er, at man skal gøre Forsøg paa at gennemføre saadanne Forbedringer i Loven af 1899, om hvilke man paa Forhaand maatte kunne beregne, at der kunde samle sig Enighed, men ikke at rejse saadanne Spørgsmaal, som man i Forvejen ved, Meningerne ere meget delte om, og som man derfor kan sige sig selv, at man ikke kan naa at føre igennem, og som, hvis man tager dem op, kun kunne benyttes til at standse hele Lovforslaget. Naar jeg derfor nu ser paa de Ændringsforslag, der ere stillede af de forskellige Mindretal, saa maa jeg sige, at disse Ændringsforslag ere for mig helt uantagelige. Dette gælder da særlig Socialdemokraternes Ændringsforslag, thi de ere jo af den Art, at hvis de vedtoges, vilde Loven ikke alene ikke kunne føres igennem i denne Rigsdagssamling, men der vilde derom rejses en lang Strid, en lang Forhandling, som ganske sikkert vilde medføre, at der gik mange Rigsdagssamlinger hen, og at man da maaske slet ikke fik Lovforslaget gennemført.

Socialdemokraterne have her stillet under Nr. 7—9 Forslag om Ændringer i Religionsundervisningen. Om Religionsundervisningen føres der jo i Skoleverdenen en Diskussion, som giver sig til Kende paa næsten alle Skolemøder. Man er i Skoleverdenen ingeniende enig om, hvorledes Religionsundervisningen skal ordnes, og

man er det heller ikke paa Rigsdagen. De Ændringsforslag, Socialdemokraterne her have stillet, ere imidlertid langt fra udtømmende og ere i Virkeligheden en Slags — jeg ved ikke, hvad jeg skal sige — en Slags Mellemstandpunkt. Det første Ændringsforslag — eller Ændringsforslagene under 7 og 8 — gaar ud paa, at Religionsundervisningen i Fremtiden skal ske paa Grundlag af Bibelhistorien. Stillingen i vore Skoler er jo den, at i de yngste Klasser, i Forskolen og de dertil svarende Klasser, undervises der i Bibelhistorie og ikke i Lærebog. Det gennemførtes ved Skoleloven af 1899. Nu foreslaar Socialdemokraterne, at ogsaa i de øvrige Klasser skal Bibelhistorien være Grundlaget. Hvis der ikke skal forstaas andet ved de Ord, end saaledes som de staa, sige de i Virkeligheden ingen Ting, fordi Stillingen nu er den, at der meget godt efter den bestaaende Lovgivning kan undervises i Religion med Bibelhistorie som Grundlag. Vil det derimod sige, at Lærebogen skal helt ud af Skolen, burde det i alt Fald udtrykkes paa en helt anden Maade.

Det andet Ændringsforslag, Socialdemokraterne stille op, Ændringsforslaget under Nr. 9, er, at Religionsundervisningen for saa vidt skal være fri, som Forældrene skulle kunne bestemme, om Børnene skulle deltage i den eller ej, og saa skal den henlægges enten til Begyndelses- eller Slutningstimen paa Skolens Timeplan. Det tror jeg er en upraktisk Ordning. Skolen er ikke tjent med noget saadant. Folkeskolen maa give Undervisning i visse Fag hele Skoletiden igennem, og de, der ville søge Folkeskolen, maa ogsaa gennemgaaende følge dens Undervisning. Det vilde blive en meget uheldig Bestemmelse, navnlig for Skolens Orden, om en Del af Børnene skulde løbe paa Legepladsen i Undervisningens Begyndelses- eller Slutningstimer. Men jeg skal ikke lægge Vægt blot paa denne Side af Sagen. Det, Vægten skal lægges paa, er, at saa længe vi have vore folkekirkelige Forhold, som vi have dem, kan man ikke gennemføre en saadan Ordning. Den Støtte, Staten yder Folkekirken, ydes ogsaa derigennem, at de offentlige Skoler give Folkekirkens Medlemmers Børn den Undervisning, de skulle have, og vil man bort fra det, maa man gaa til det, der er Konsekvensen: udelukke Religionsundervisningen af Skolen og sige, at nu yder Staten ikke mere denne Støtte, men Folkekirken skal selv sørge for, at Religionsundervisningen gives dens Medlemmers Børn, som den skal gives.